

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. B., narozen X**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2025 č. j. OAM-54/VL-VL12-VL14-PŘZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 2. 5. 2025.
2. Žalobce namítal, že zajištěním dochází k zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu. Zajištění je přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Musí být mimo jiné stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování, jak se to děje v jeho případě. Zajištění samo o sobě má mít pouze a jen fakultativní charakter a je nepřípustné, je-li účelu zajištění možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Poznamenal, že rozhodnutí o zajištění musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty. Žalovaný však tyto povinnosti v napadeném rozhodnutí nesplnil. Pouze stroze konstatoval, že (v rozporu se skutečným stavem věci) nezaznamenal u něho od okamžiku zajištění žádné změny. Žalobce uvedl, že rozhodně nemá v plánu jakkoli ztěžovat postup žalovaného, neboť má sám zájem na rychlém a bezproblémovém vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdil, že bude pečlivě dodržovat zvláštní opatření dle zákona o azylu, pokud mu budou uložena. Nepředstavuje hrozbu pro společnost či veřejný pořádek. Míra nebezpečí, že bude mařit a ztěžovat správní řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, je neúměrně nízká tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv a jaká újma je mu tím způsobována. Napadené rozhodnutí je v rozporu s principem proporcionality. Konstatoval, že má zajištěno ubytování na adrese X, kde bude taktéž přebírat veškerou korespondenci. Na této adrese bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány. Je si rovněž vědom skutečnosti, že aktuálně nemůže pracovat. Na území ČR však má známé, kteří mu po dobu nemožnosti pracovat zajistí finanční podporu. Finanční prostředky mu zajistí pan I. N., narozen X, bytem X, jak plyne z čestného prohlášení. Tato osoba je rovněž schopna za něho složit finanční záruku ve výši 50 000 Kč. Toto čestné prohlášení bylo doloženo již k samotné žádosti a žalovaný se k němu nijak nevyjádřil a v napadeném rozhodnutí k němu nepřihlédl.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že 14. 2. 2025 vydal rozhodnutí č. j. OAM-54/VL-VL12-VL15-Z-2025 o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do 2. 5. 2025. Toto rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci 17. 1. 2025. Rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 18 Az 3/2025-19, který nabyl právní moci 18. 2. 2025, žalobu zamítl. K obecním výtkám žalobce vůči samotnému závěru správního orgánu o zajištění a označení tohoto rozhodnutí za „nepřiměřené“ žalovaný konstatoval, že rozhodnutí o zajištění bylo řešeno i v rámci soudního přezkumu, přičemž příslušný soud dal za pravdu správnímu orgánu. Žalobce pak nyní neuvedl žádné nové skutečnosti, které by správní orgán vedly ke změně. Žalovaný zdůraznil, že žalobce porušoval právní předpisy nejen na území ČR (nelegální pobyt, ilegální zaměstnání, odsouzení za řízení pod vlivem alkoholu), ale také na území Maďarska (trestný čin převaděčství), přičemž i v Německu byl do 15. 9. 2024 veden jako zájmová osoba pro účely zvláštní kontroly. Žalovaný tak prohlášení žalobce, kterým obhájuje své propuštění ze zajištění, a to že i nadále se bude chovat v souladu s právním řádem, považuje za zcela nevěrohodný. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně po jeho dosavadním přístupu k zákonům

a k několikaletému obcházení povinností, by tyto žalobce nyní najednou dodržoval. Z okolností případu vyplývá, že se nelze spolehnout na to, že žalobce nevyužije možnost ubytování na soukromé adrese jako příležitost k tomu, aby opětovně zmizel z dosahu správních orgánů. V řízení tedy nebyly prokázány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že mírnější opatření bude v praxi účinné. Tvrzení, že za něj bude finančně ručit nějaká ukrajinská osoba, nelze považovat za relevantní a skutečné. Žalobce neuvedl věrohodné argumenty pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Obecná tvrzení o tom, že bude vše v ČR dodržovat, nelze akceptovat. Nelze hovořit o stabilních poměrech žalobce na území České republiky. Žalobce tak jednoznačně nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností, spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). S ohledem na jeho poměry, minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 33/2011-18, tak v projednávané věci absentovala. Žalovaný považuje své rozhodnutí za zákonné a plně přezkoumatelné. Zdůraznil, že v něm popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, resp. k nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2025 č. j. OAM-54/VL-VL12-VL15-Z-2025 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do dne 2. 5. 2025. Rozhodnutí nabylo právní moci 17. 1. 2025. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Rozsudkem č. j. 18 Az 3/2025-19, který nabyl právní moci 18. 2. 2025, ji soud zamítl.
6. Dne 12. 3. 2025 podal žalobce žádost o přezkum důvodů trvání zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. V žádosti uvedl, že nesouhlasí se závěry správního orgánu v rozhodnutí o jeho zajištění. Tvrdil, že má zajištěno ubytování na adrese X, na této adrese bude přebírat veškerou korespondenci, bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány. Má zájem na rychlém a bezproblémovém vyřízení otázky jeho nároku na mezinárodní ochranu. Je si vědom činů, které spáchal, lituje toho a vzal si z nich ponaučení. Je však toho názoru, že jeho protiprávní jednání nebylo takovou hrozbou pro veřejný pořádek a nevyznačovalo se takovou mírou společenské škodlivosti, aby musel být za to perzekuován formou omezení osobní svobody v situaci, kdy je proveditelné uložení mírnějších opatření. K žádosti přiložil potvrzení o zajištění ubytování, vyslovil názor, že zajištěním v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty vznikají na základě nepřiměřeného rozhodnutí správního orgánu jak České republice, tak i jemu samotnému, zbytečné náklady. Prohlásil, že se bude chovat v souladu s právním řádem České republiky, nebude narušovat či mařit průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany či jiného řízení, nehodlá páchat na území ČR trestnou ani jinou protiprávní činnost a také nehodlá jakýmkoliv jiným způsobem narušovat veřejný pořádek. Součástí spisu je předmětný doklad – potvrzení o zajištění ubytování na adrese X s platností do 28. 2. 2026.

7. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce byl 6. 1. 2025 kontrolován hlídkou cizinecké policie, která zjistila, že žalobce nedisponuje platným dokladem totožnosti a lustrací ověřila, že žalobce nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky a je v evidenci SIS veden jako nežádoucí osoba od 17. 7. 2023 do 22. 4. 2029.
8. Dne 8. 1. 2025 cizinecká policie rozhodla o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů. Ve správním řízení žalobce při podání vysvětlení mj. uvedl, že do České republiky přicestoval asi tři měsíce před vypuknutím války na Ukrajině. Následně požíval dočasné ochrany s platností do konce března 2023; o její prodloužení nepožádal. V roce 2022 byl odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu. V létě 2023 odcestoval do Maďarska. Tam byl odsouzen za trestný čin převaděčství a byl vyhoštěn. Z Maďarska přicestoval znovu do České republiky. Pobýval zde nelegálně: bez oprávnění k pobytu a cestovního dokladu. Pracuje brigádně ve stavebnictví, bez uzavřené pracovní smlouvy, bez pracovního povolení; nemá sjednáno žádné pojištění. Je nemajetný, rodiče žijí na Ukrajině, bratr v Británii, sestra v Polsku. V České republice nemá příbuzné. Je svobodný, bezdětný, zdravý a soběstačný. Doručovací adresu v České republice nemá. Na Ukrajině bydlel v domě rodičů, kde by mohl po návratu dále bydlet. Návrat na Ukrajinu ovšem odmítá, musel by do války; povolávací rozkaz zatím nedostal. Jiné nebezpečí mu na Ukrajině nehrozí.
9. Dne 13. 1. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Dne 14. 1. 2025 č. j. OAM-54/VL-VL12-VL15-Z-2025 rozhodl správní orgán o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tj. do dne 2. 5. 2025 žalovaný zdůraznil, že žalobci maďarské správní orgány uložily opatření, na jehož základě mu je odepřen vstup a pobyt v schengenském prostoru do 22. 4. 2029. Žalobce se totiž dopustil trestného činu převaděčství. Žalobce však rozhodnutí maďarské policie nerespektoval: i přes zákaz pobytu v schengenském prostoru nadále pobýval v České republice. I české soudy žalobce odsoudily: za řízení pod vlivem alkoholu. Žalobce pracoval na území republiky bez platného povolení, čehož si je vědom. Žalobce je zcela zdravý. V České republice není nikde hlášen k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až po zadržení cizineckou policií a vydání rozhodnutí o svém zajištění. Nic mu nebránilo o mezinárodní ochranu požádat dříve. V České republice pobýval dlouhodobě. Žalovaný uzavřel, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci správního vyhoštění. K žádosti pak žalobce uvedl, že se do vlasti nemůže vrátit, protože by musel kvůli válce nastoupit do armády. Žalovaný usoudil, že z důvodu efektivní kontroly nad průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu, přičemž je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky a uložených opatření maďarských orgánů, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalovaný uvažil o individuálních okolnostech žalobcova případu. Závěrem pak odůvodnil stanovenou délku zajištění.
10. Ze správního spisu je dále patrné, že dne 14. 1. 2025 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochrany. Z jeho sdělení vyplývá, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože je tam válka. Do České republiky přicestoval asi 3 měsíce před válkou. Je apolitický, svobodný, zdravý a soběstačný.

11. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu na území jiných členských států Evropské unie; žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 6. 2. 2024, který mu byl vylepen do cestovního dokladu, což neodpovídá jeho tvrzení o ztrátě/krádeži pasu v roce 2023; Okresní soud v Děčíně shledal žalobce příkazem s právní mocí k 14. 12. 2023 vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky; na území Maďarska byl žalobce odsouzen za pašování ilegálních migrantů, což je spojeno s vysloveným zákazem vstupu do schengenského prostoru do roku 2029; na území České republiky byl žalobce řešen i přestupkově – rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022 byl shledán vinným přestupkem narušování občanského soužití, neuposlechnutí výzvy úřední osoby a znevažování postavení úřední osoby, rozhodnutím ze dne 14. 11. 2022 z přestupku odmítnutí podrobit se ověření přítomnosti alkoholu či omamných a psychotropních látek v těle; žalobce byl veden jako zájmová osoba ode dne 15. 9. 2023 do 15. 9. 2024 (vyhlašující stát – Německo); dle evidence CDO žalobce dne 4. 9. 2022 neuposlechl výzvy Policie České republiky a dne 1. 1. 2023 proti němu byly použity donucovací prostředky.
12. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 14. 3. 2025 č. j. OAM-54/VL-VL12-VL14-PŘZ-2025 žalovaný po posouzení důvodů žádosti žalobce ve věci opětovného posouzení důvodů zajištění konstatoval, že žalobcem tvrzené okolnosti uvedené v žádosti nelze jakkoliv podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území ČR. K obecným výtkám žalobce vůči závěru správního orgánu o zajištění a označení tohoto rozhodnutí za „nepřiměřené“, žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumáno soudem, který žalobu žalobce zamítl a závěry správního orgánu potvrdil. Dle žalovaného v žádosti o přezkum důvodů trvání zajištění žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by jej vedly ke změně jeho původního rozhodnutí, a proto v celém rozsahu na rozhodnutí o zajištění odkázal. K doloženému dokladu o ubytování a k tvrzení žalobce, že na označené adrese se bude zdržovat, žalovaný vyslovil názor, že tyto okolnosti nemohou zvrátit původní závěr správního orgánu. Potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů, shledat jako záruku toho, že by se na dané adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. Žalovaný přitom zdůraznil, že žalobce do České republiky přicestoval nelegálně poté, co byl v Maďarsku řešen za trestný čin převaděčství a byl mu odepřen vstup a pobyt na území Evropské unie na 6 let do 22. 4. 2029. I přesto žalobce na území ČR pobýval bez jakéhokoliv oprávnění a pracoval a svou situaci se i přes uvědomování si porušování právních předpisů, nesnažil jakkoli řešit, načež o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2025 v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalovaný poukázal také na to, že dle vlastní výpovědi žalobce nemá na území ČR žádné vazby, jeho rodina žije na Ukrajině, přičemž ani jeho nejasná finanční situace, kdy navíc v ČR v současné době nemůže ani pracovat, nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se na ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). Žalovaný rovněž poznamenal, že mu není zřejmé, jak a z čeho chce žalobce hradit náklady na nájem, služby, jídlo, dojíždění atd. v případě ubytování na privátní adrese. Akcentoval také to, že právní předpisy žalobce porušoval nejenom na území ČR (nelegální pobyt, ilegální zaměstnání, odsouzení za řízení pod vlivem alkoholu), ale také na území Maďarska (trestný čin převaděčství), přičemž i v Německu byl od 15. 9. 2024 veden jako zájmová osoba pro účely zvláštní kontroly. Prohlášení žalobce,

kterým obhajuje své propuštění ze zajištění, a to že se i nadále bude chovat v souladu s právním řádem, považuje žalovaný za zcela zcestný. Uzavřel, že žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně, po jeho dosavadním přístupu k zákonům a k několikaletému obcházení povinností, nyní najednou dodržoval.

13. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
14. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
15. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
16. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. OAM-54/VL-VL12-VL15-Z-2025. Jedná se o rozhodnutí pravomocné, proti němuž žalobce brojil u soudu, přičemž soud jeho žalobu zamítl. Tvrdil-li žalobce, že se bude zdržovat na označené adrese a respektovat uložené

povinnosti dané zvláštním opatřením dle § 47 zákona o azylu a že v prohlášení označená osoba je schopna za něho složit finanční záruku ve výši 50 000 Kč a bude ho finančně podporovat na území České republiky, nejedná se dle názoru soudu o okolnosti, které by mohly vést ke změně závěrů správního orgánu plynoucích z rozhodnutí o zajištění, a to právě s ohledem na předchozí chování žalobce, páchanou trestnou činnost, páčání přestupků. Z rozsudku zdejšího soudu č. j. 18 Az 3/2025-19 a obsahu správního spisu plyne, že žalobce byl rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022 shledán vinným přestupkem narušování občanského soužití, neuposlechnutí výzvy úřední osoby a znevažování postavení úřední osoby, rozhodnutím 14. 11. 2022 byl uznán vinným z přestupku odmítnutí podrobit se ověření přítomnosti alkoholu či omamných a psychotropních látek v těle. Protiprávní činnosti se dopouštěl nejenom na území České republiky, ale byl veden jako zájmová osoba od 15. 9. 2023 do 15. 9. 2024 ve Spolkové republice Německo, odsouzen byl za pašování ilegálních migrantů i na území Maďarska. Dle názoru soudu je rovněž zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval. Stále existuje dle názoru soudu nebezpečí, že se bude vyhýbat kontaktu s orgány veřejné moci a nebude respektovat své právní povinnosti, ačkoliv formálně deklaruje něco jiného. Soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

17. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 03.04.2025

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Mgr. Jarmila Úředníčková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.